

ФОРМУВАННЯ ТОВАРНОЇ СТРАТЕГІЇ

Скотнікова Л.П.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

Товарна стратегія – це вибір певних товарів та послуг за якими планується вихід на ринок.

Товарний фактор в стратегічному плануванні заснований на досягненні максимального суміщення стратегічних позицій організацій: стратегічні зони її господарювання – зовнішні області, на які планується вихід; зони стратегічних ресурсів – сукупність постачальників основних ресурсів для забезпечення виходу; групи стратегічного впливу – здібність контактної аудиторії ефективно впливати на формування місії, стратегії та задач організації з врахуванням думки споживачів і суспільства.

Визначення стратегічних зон господарювання пов'язано з видами товарів і послуг, за якими підприємство планує вихід на ринок і відмова від тих товарів, які більше не узгоджуються з орієнтирами. При виділенні і обґрунтуванні цих зон аналізують такі параметри:

- перспективи росту та рентабельності;
- очікуваний рівень нестабільності;
- головні фактори успішної конкуренції у майбутньому.

Особливу увагу необхідно приділяти фазам життєвих циклів системи і продукції; визначають точки виникнення ефектів. Оцінка привабливості стратегічних зон ґрунтується на таких принципах:

- глобальний прогноз політичних, економічних, соціальних умов;
- важливі тенденції розвитку зон;
- екстраполяція тенденцій на майбутнє, аналіз розбіжності між цілями і результатами;
- аналіз факторів попиту і пропозицій, їх рівновага;
- оцінка зрушень тенденцій у майбутньому;
- коректування екстраполяції з врахуванням зрушень;
- оцінка системи за основними критеріями.

Проблема вибору зон господарювання знаходиться в забезпеченні рівноваги між короткостроковою і довгостроковою прибутковістю. Одним з напрямів досягнення такої мети є балансування життєвих циклів систем, поступовим зосередженням ресурсів на окремих етапах.

Принципи формування стратегії ґрунтовані на привабленні висококваліфікованих фахівців з творчою спрямованістю в експертні групи з іншими фахівцями різних спеціалізацій, фахівців за рівнями управління і службами перспективного розвитку. Необхідно складати довгострокові програми використання кваліфікованого потенціалу наукових і проєктних організацій; відповідності виробничого профілю і продукції; удосконалення технічних систем. Особливу увагу доцільно приділяти аналізу впливу факторів виробництва на стійкість і рівновагу операційних систем.